

P R

PROFESSORES ACADEMIAE

DEMIANAE IEMENSIS ET VEIOMIS

Text block containing the names of professors and their titles, written in a dense, historical script. The text is oriented vertically on the page.

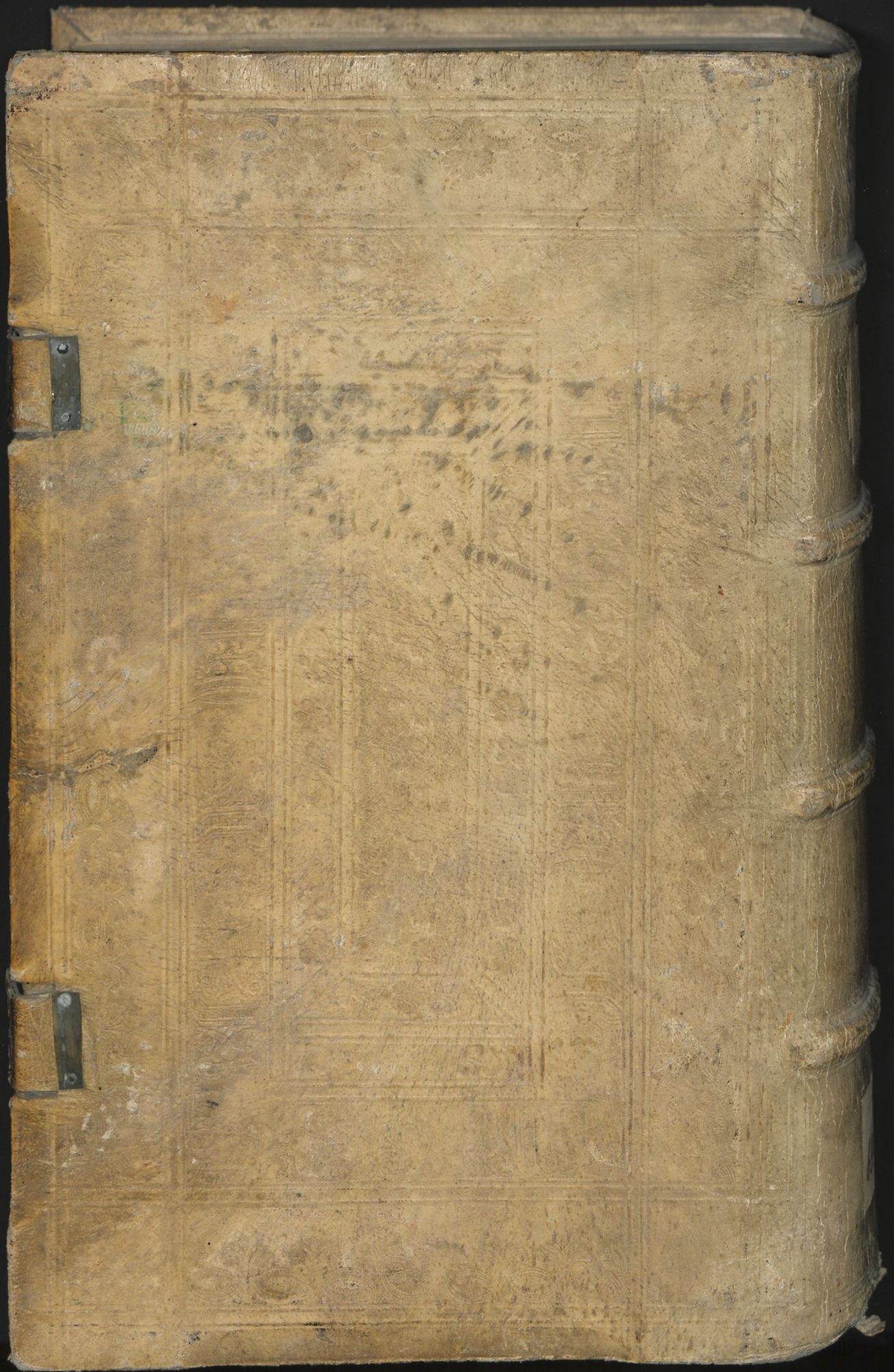

PROFESSORES ACADEMIAE IENENSIS STUDIOSIS.

DEMIAE IENENSIS STUDIOSIS S.

Fatemur nobis deesse uerba, quibus dolorem nostrum exprimamus in publica significatione obitus incliti Principis & confessoris uerae atque inuolutae doctrinae de filio Dei, Ioannis Friderici Ducis Saxoniae Electoris, qui heri ex ærumnosa factatione uitae huius, ad aeternam consuetudinem uitae coelestis euocatus est: Et tamen decet etiam nos, Ecclesiae infantes, hoc ingens & incomparabile decus, quod in hoc organo selectissimo Deus lucere his extremis temporibus mundi uoluit, grata mente recordari, ut ab eius exemplo consolationem capere, & animos nostros ad fiduciam erga Deum, patientiam, constantiam, erigere atque confirmare possimus. Consideremus autem in tanto Heroe Ecclesiae, quantum possumus, dum quantum uolumus non adsequitur imbecillitas nostra. Amissimus enim uere summum uirum, hominem quidem, & peccato ohnoxium, quod & ipse de se in ardenti inuocatione iam animam agens, Deo sincere confessus est, Sed tamen si fiat collatio cum multis milibus, hominem amissimus summis lectissimisque uirtutibus praeditum, praecipue ea sapientia, quae sola est sapientia nominanda, quam Spiritus Sanctus accendit in homine renato per uerbum Dei, ut statuat & firmiter credat, non esse aliam rationem aut uiam, neque in caelis neque in terris, per quam redire in gratiam & conciliari cum Deo possit miser homo, quam gratuitam misericordiam per Christum promissam, omnibus qui poenitentiam agant, & fide hoc beneficium in solo Christo adprehendant, & aduersus ipsas inferorum portas in omni genere adlictionum tenacissime retineant. Hac sapientia illustratum, confirmatum, comprobatumque Deo cum amiserimus, iusto dolore adficimur, non quidem ipsius causa, qui iam pridem in regione uiuorum acquiescens beatissimus est, Sed nostro nomine, qui in hac lachrimosa ualle tenebrarum & mortis, erepta tam illustri luce, relinquimur. Erat in eo natura uere Heroica, & praestans: ingenium perspicax atque amplum: amor diligentiae & studij singularis: Itaque & legendi & cognoscendi, & uero etiam multa commentandi atque scribendi ardore flagrabat, longe magis quam uisitate fieri solet ab ijs, qui excelsa loco nati sunt. Cumque incidisset eius gubernatio in ea tempora, quibus furor Pontificius puram de iustificatione hominis doctrinam, ferro & igne abolere iam palam conabatur, existimauit Princeps optimus non modo eruditum iudicij acquiescendum esse, Sed sibi ipsi in causa conscientiae fontes ueritatis perfecte cognoscendos esse statuit. Itaque cum accersitis ad se Doctoribus Ecclesiae eousque communicauit sententias, donec de singulis articulis controversiae, ipse certior factus, de tota doctrina exacte rationem reddere posset. Secutum est postea bellum, cuius causam fuisse ipsum nemo pius unquam adfirmare audebit, id quod posteritas, omnis inuidiae atque odij uacua, rectius iudicabit, Nec nunc quidquam de clarandi locus est, cum in ore, & confesso sit ubique gentium, eum nulla alia causa adductum, quam pietate erga patriam & Ecclesiam, defensionem suscepisse. In eo bello, iniquo Marte traditus uictori, ita se gessit, ut & Deo, & legitima potestate, fidem atque obedientiam inuiolate praestaret. Nam & patriam, & facultates, coniugemque ac liberos, corpus atque uitam, non dubitauit extremo periculo exponere, ut gloria Deo per filium debita integre seruaretur, Et agnouit imperij dignitatem, etque ciuilem obedientiam, si quis alius, sincere praestitit. Quae uirtus etiam uictori tanta uisa est, ut clementia motus, ultro eum ex custodia dimittens in patriam restitueret. Quod ad ceteras eius uirtutes attinet, similis sibi fuit in omni uiuendi ratione, natura bonus, uerax, castus, grauis, iuris & aequi obseruantissimus, nemini inuidens, nemini obrectans, tolerans iniuriarum, quod uel ex eo liquido constat, quod totum quinque annorum exilij & custodiae suae, ita placido atque aequo animo sustinuit, ut nulla uox acerba aut contumeliosa in aduersarios eius unquam ab eo audita sit. Extremus

vero uitæ actus pulcherrimū finem optime certato certamini imposuit. Nam & pi-
entissimam coniugem moriturā pie consolatus est, cum & ipse aliquandiu egrotasset,
addens subinde, se breui subsecuturum, & in æde sacra locum sibi relinqui iussit ad
latus coniugis, quasi post paucos dies, ut aiebat, ad Christum profecturo, & ex eo
componens se animo & corpore ad emigrationem ex hac uita, ardenti inuocatione
& fide expectauit liberationem. Ita confirmatus spe & fiducia, satur uitæ huius, &
cupidus æternæ, acquiescens in gratia & pace per Christum adprehensā, heri intra
nonam & decimam ante meridiem, cum prius audisset ex grabato sacram concio-
nem, ardentem inuocans Deum, æquissimo animo, & placidissima morte obdormis-
cens, in sinum Christi commigrauit, bonus dum uixit & Princeps, & pater, nutritor
Ecclesiæ & Scholarum, confessor constans immotæ ueritatis diuinæ, nunc cum ijs qui
in Domino mortui sunt, uere beatus, uicturus æternum cum Christo & angelis, &
omnibus electis hæredidus regni cœlestis. Agamus itaq; gratias Deo, quod tali
exitu ministri sui, ueritatem doctrinæ suæ confirmauit, & quoniam Dei bonitate,
iusti colliguntur, ne uideant futura mala, consiciamus oculos atq; animos in præsen-
tem perturbationem afflictissimæ Germaniæ, & discessum huius beati confessoris,
ueluti seueram concionem de pœnitentiā agnoscamus, Deumq; precemur, ut im-
pendentes calamitates & pœnas benigne mitiget ac moderetur. Data IIII.
Martij, Anno Salutis M, D, L IIII.

PROFESSORES ACADEMIAE IENENSIS STVDIOSIS.

DEMIAE IENENSIS STVDIOSIS.

Fatemur nobis deesse uerba, quibus dolorem nostrum exprimamus in publica significatione obitus incliti Principis & confessoris uerae atq; inuiolatae doctrinae de filio Dei, Ioannis Friderici Ducis Saxoniae Electoris, qui heri ex ærumnosa iactatione uitae huius, ad aeternam consuetudinem uitae coelestis euocatus est: Et tamen decet etiam nos, Ecclesiae infantes, hoc ingens & incomparabile decus, quod in hoc organo selectissimo Deus lucere his extremis temporibus mundi uoluit, grata mente recordari, ut ab eius exemplo consolationem capere, & animos nostros ad fiduciam erga Deum, patientiam, constantiam, erigere atq; confirmare possimus. Consideremus autem in tanto Heroe Ecclesiae, quantum possumus, dum quantum uolumus non adsequitur imbecillitas nostra. Amisimus enim uere summum uirum, hominem quidem, & peccato ohnoxium, quod & ipse de se in ardenti inuocatione iam animam agens, Deo sincere confessus est. Sed tamen si fiat collatio cum multis milibus, hominem amisimus summis lectissimisque uirtutibus praeditum, praecipue ea sapientia, quae sola est sapientia nominanda, quam Spiritus Sanctus accendit in homine renato per uerbum Dei, ut statuatur & firmiter credatur, non esse aliam rationem aut uiam, neq; in caelis neq; in terris, per quam redire in gratiam & conciliari cum Deo possit miser homo, quam gratuitam misericordiam per Christum promissam, omnibus qui poenitentiam agant, & fide hoc beneficium in solo Christo adprehendant, & aduersus ipsas inferorum portas in omni genere afflictionum tenacissime retineant. Hac sapientia illustratum, confirmatum, comprobatumq; Deo cum amiserimus, iusto dolore adficiamur, non quidem ipsius causa, qui iam pridem in regione uiuorum acquiescens beatissimus est, Sed nostro nomine, qui in hac lachrimosa ualle tenebrarum & mortis, erepta tam illustri luce, relinquimur. Erat in eo natura uere Heroica, & praestans: ingenium perspicax atq; amplum: amor diligentiae & studij singularis: Itaq; & legendi & cognoscendi, & uero etiam multa commentandi atq; scribendi ardore flagrabat, longe magis quam utilitate fieri solet ab ijs, qui excello loco nati sunt. Cumq; incidisset eius gubernatio in ea tempora, quibus furor Pontificius puram de iustificatione hominis doctrinam, ferro & igne abolere iam palam conabatur, existimauit Princeps optimus non modo eruditorum iudicijs acquiescendum esse, Sed sibi ipsi in causa conscientiae fontes ueritatis perfecte cognoscendos esse statuit. Itaq; cum accersitis ad se Doctoribus Ecclesiae eousq; communicauit sententias, donec de singulis articulis controuersiae, ipse certior factus, de tota doctrina exacte rationem reddere posset. Secutum est postea bellum, cuius causam fuisse ipsum nemo pius unquam adfirmare audebit, id quod posteritas, omnis inuidiae atq; odij uacua, rectius iudicabit. Nec nunc quidquam declarandi locus est, cum in ore, & confesso sit ubiq; gentium, eum nulla alia causa adductum, quam pietate erga patriam & Ecclesiam, defensionem suscepisse. In eo bello, iniquo Marte traditus uictori, ita se gessit, ut & Deo, & legitima potestati, fidem atq; obedientiam inuiolate praestaret. Nam & patriam, & facultates, coniugemq; ac liberos, corpus atq; uitam, non dubitauit extremo periculo exponere, ut gloria Deo per filium debita integre seruaretur, Et agnouit imperij dignitatem, eiq; ciuilem obedientiam, si quis alius, sincere praestitit. Quae uirtus etiam uictori tanta uisa est, ut clementia motus, ultro eum ex custodia dimittens in patriam restitueret. Quod ad ceteras eius uirtutes attinet, similis sibi fuit in omni uiuendi ratione, natura bonus, uerax, castus, grauis, iuris & aequi obseruantissimus, nemini inuidens, nemini obtreptans, tolerans iniuriarum, quod uel ex eo liquido constat, quod totum quinque annuum exilij & custodiae suae, ita placido atq; aequo animo sustinuit, ut nulla uox acerba aut contumeliosa in aduersarios eius unquam ab eo audita sit. Extremus

